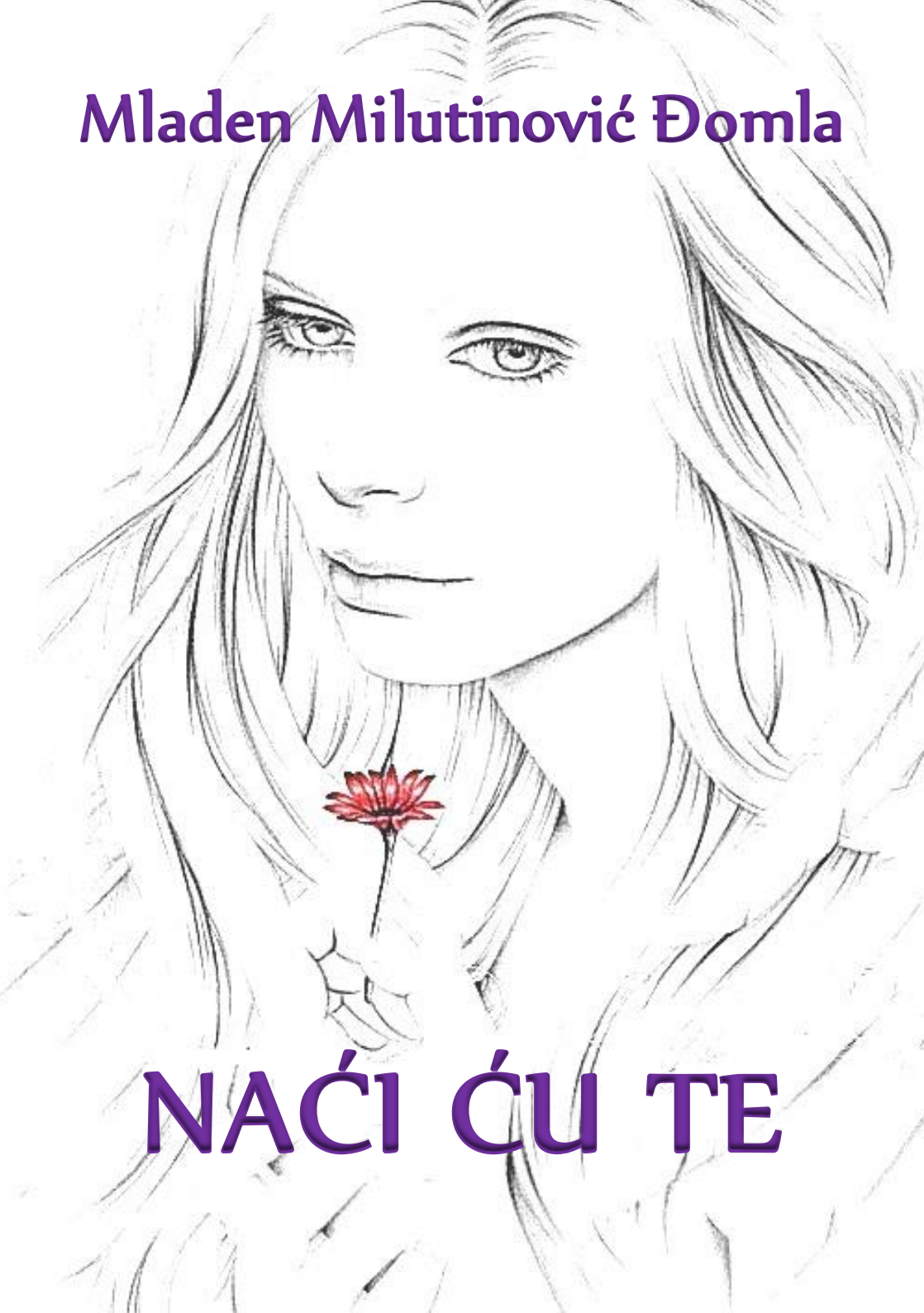
Mladen Milutinović Đomla

NAĆI ĆU TE

Mladen Milutinović Đomla

Naći ću te

Pesme

Zaječar, 2013.

Posvećeno :

Milici S.,
Dajani,
Nataliji,
Milici I.,
Tatijani,
i Tatjani.

Hvala vam.
Vi ste bile moja najveća inspiracija
za stvaranje ovih dela.

Umesto uvoda

"Ostadoh te željan, jednog letnjeg dana,
O srebrna vodo iz tudjeg vrela.
To je bilo davno -
Svaka mi je staza danas obasjana,
Suncem i lepotom. Sreća me je srela.
Iz stotinu vrela žedj moja sad pije,
Ali mira ne nadjoh nigde, jer me nikad
Vatra prve žeđi ostavila nije."

Ivo Andrić – "Žeđ"

Sećanja

Bili smo mladi,
ni pola sveta ugledali nismo,
da li je sve što smo prošli
bilo dovoljno?
Da li smo tada leteli nisko?

Bili smo mladi,
na prijateljstvu stali nismo,
da li je sve što smo imali
ostalo lepo?
Da li smo to prećutali krišom?

Sećanja na dane mladosti,
sećanja na dane radosti,
sećanja na dane čuda,
sećanja na vremena luda,
sećanja na ulicu,
sećanja na klupicu,
sećanja na Kraljevicu,
sećanja na pesmu na zidu.

Bili smo mladi,
dane tada brojali nismo,
da li je sada teže
kako starimo?
Da li pogrešili mi smo?

Jednoj dami

Ona je plava,
kosa njena kišu odnosi,
osmehom razdire oblake,
vetrove u zubima nosi.

Samo minut sa Njom dovoljan je
da celog dana sunce sija,
samo jedan sekund sa Njom
više od božanstva prija.

Njen mladalački duh prkosi svemu,
ta divna duša godine ne broji,
i kad ne znam kome, čemu,
kada svet postane tmuran i siv,
setim se pogleda Njenog,
i moj svet ponovo oživi u boji.

Ona je plava,
prijatelj kakvog sam snio,
zahvaljujem se njoj što postoji,
jer bez nje čovek ne bih bio.

Ona je prava.

Do poslednjeg dana

Šta da ti kažem, šta da te pitam više,
bez odogovora sam previše, previše dugo,
da li uopšte da ti poruke pišem,
kad osim tišine ne dobijam ništa drugo.

Ne znam kako rečenicu da počnem,
kada pored tebe stanem obuzima me strah,
kako da se na vrh tog ledenog brega popnem,
još jednom bez odgovora i doživeću krah.

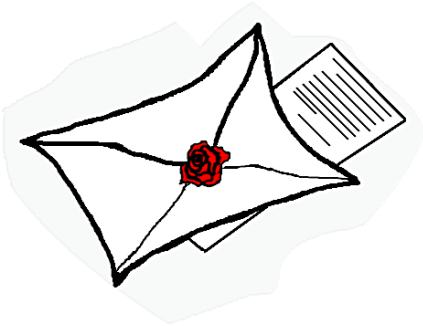
A ti si tu, ponekad u mislima, ponekad u duši,
ponekad oblakoder od uspomena sa tobom
se na mene kao kula karata sruši,
misli naviru ogromnom brzinom, i ja se gušim.

Jer i dalje ne mogu da odustanem,
jer i dalje ne želim da se predam,
jer i dalje sam isto toliko zaljubljen,
koliko i izgubljen, od kada te nemam.

Pokušao sam, koliko puta više i ne brojim,
zamišljao kako pored tebe srećan opet stojim,
moja ruka preko tvog ramena i šetnja na 'Vici,
zalazak sunca, ti i ja, kao na slici.

Ali slika bledi, obrisi sreće nestaju kao prah,
u vetar pušten sa ruke, daleko u mrak,
a ta ruka držala je drugu ruku, i drhtala od radosti,
ah, kako boli sećanje na te dane mladosti.

Ipak, ja i dalje ne mogu da odustanem,
ja i dalje ne želim da se predam,
ja te nikada zaboraviti neću,
jer jedino sam sa tobom bio srećan.

Nekada

Snove koje smo gradili, zaboravili mi smo,
ono što smo želeli, odložili smo.

I nekako ti se čini,
da sve jednostavno bilo je,
dani su bili dani, noći su bile noći,
ali uhvaćen u razmišljanju o tome
polako gubiš se,
a ionako odavno uživaš u samoći.

Više ne znaš gde je početak,
još manje gde je kraj,
više ne maštaš, ne sanjaš, ne voliš,
samo da preguramo dan, daj.

I ponekad te sretne trenutak,
taj mali trenutak nade i sreće,
ali koliko god se trudio
da ga sačuvaš i spasiš,
on sa tobom ostati neće.

Pitanjem zašto vraćaš se na početak,
taj krug je odavno dosadan i dug,
ali više nemaš ni snage ni volje,
da iz njega tražiš, vani, put.

Nekada su želje delovale stvarne,
samo je bilo pitanje vremena – kad,
međutim tada nismo računali
da život
možda nije računao na nas.

I tako,
snove koje smo gradili, zaboravili mi smo,
ono što smo želeli, zauvek, odložili smo.

Bez odgovora (o sebi)

Da li si samo igrač u polju?
Da li si samo lutka na bini?
Da li si samo običan čovek?
Da li te odgovor plaši,
ili ti se bezazlenim čini?

Hteo bi verovatno da budeš nešto više,
misliš da treba da ostaviš trag u životu ovom,
da budeš neko, da se o tebi priča i piše,
pa zato stalno lutaš ka odogovoru novom.

Koji je to način da ne budeš samo smrtnik?
Šta je to što će te odvesti do višeg sna?
Šta je to što će te učiniti takvim,
da ne budeš samo prolazni putnik?
Da ne budeš samo šapat sa dna?

Iako pravog odgovora možda i nema,
ti i dalje tragaš za njim, pohotno,
ali pazi, možda sve što ti možeš da pružiš
nikada neće biti dovoljno.

Zauvek sam

Nekako se čudno osećam,
i ne znam sta znači to,
jedino što znam to je
da mi nedostaje zagrljaj tvoj.

Ne puštam sebe da me osećaj ponese,
jer teško je biti tako daleko od nas,
borim se da osećaj taj ne pustim dalje,
jer najteže je od toga tražiti spas.

Ubeđujem sebe da biće vremena za nas,
skrivam te emocije u dubini duše,
jer stvarno je teško imati nekog
tako daleko,
a bez njega ti se snovi gase i ruše.

Uhvaćen u koštac izmedju želja i realnosti,
još jedna potvrda da život nije fer,
zato odbijam da utonem u osećaj taj
da ne bih ponovo krenuo u beg.

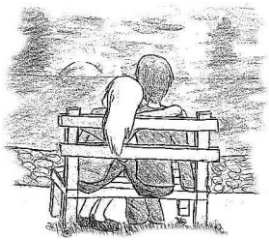
Ne znam, ne znam sta će biti,
ne znam da li će pobediti java il' san,
jedino što znam to je
da sam bez tebe zauvek sam.

The day I am waiting for

There are no words left to be said,
once again a piece of heart is dead,
or it's dying slowly, like it's supposed to,
when there is nothing left to do
to change the things that are killing it.

It's burning and burning in desire,
no heart can be saved from that fire,
but some things just couldn't be done,
one way or another, you can't see the sun,
and you surrender unwillingly.

Oh honey, oh honey,
maybe there is a place for a better tomorrow,
we'll know the truth as time passes by,
maybe one day we'll find our guide
and finally I'll see us together, smiling.

Sve je igra

Koliko puta sam ti rekao da ne volim zimu?
Koliko puta sam ti rekao da ne volim sneg?
Zapaliću vatru, raširiću krila, odleteću u neki drugi svet.

Vodi me tamo gde se rađa sunce,
vodi me tamo gde snovi počinju,
letimo zajedno na krilima ljubavi, idemo po našu nagradu!

Jer sve je igra,
kada si zaljubljen i mlad,
jer sve je igra,
kada si zaljubljen i mlad!

Koliko puta sam ti rekao da ne volim kišu?
Koliko puta sam ti rekao da ne volim noć?
Zatvoriću oči, pobiti demone, jer samo ti mi daješ tu moć.

Vodi me tamo gde se radja sreća,
vodi me tamo gde ljubav večna je,
trčimo zajedno kroz polja ispod duge,
neka osmeh na licima ne prestane!

Jer sve je igra,
kada si zaljubljen i mlad,
jer sve je igra,
kada si zaljubljen i mlad!

Čudo – ti si ta

Zarobljen, u mračnim vihorima straha,
praznog pogleda, u nezanimljiv zid, sećam se,
misli utopljene u nešto što nije bilo mirno,
u nešto sto me je ostavljalo bez odgovora, bez daha.

To je trajalo, i činilo se da nikad
iz realnosti se nece rađati san,
ponovljene greške uzburkaju misli kao more,
kao kada ga pogodi munje zrak.

Da li su bile greške, moje ili drugih pak?
Nemogućnost da se opustiš i voliš,
i da li ćeš uskoro početi da moliš,
odgovoru se nije video trag.

Ali onda, odjednom, niotkuda!
Iz guste tišine izroni ton,
iz dubine mora crnog od tuge,
našao se odsjaj, prelepi odsjaj lica tog!

Na trenutak se izgubih od odsjaja lepote,
i umalo ne poverovah u to,
već počeh da gradim zaštitni zid oko sebe
da ne bih ponovo osetio bol.

Ali ne, ti si i dalje išla, hrabro,
i dalje si plela taj nebeski svod
do moje duše, do mog srca,
uspeh tvoj bio je dobrote plod.

Oči su ti sjale, kao na nebeskom platnu,
čistom i spremnom da prospe čarolije,
svakog ko bi se dovoljno potrudio
da realnost pretvori u magnovenje.

Lice ti je bilo ukrašeno osmehom,
usnama boje ruža iz bajki,
pričala si polako i kulturno,
predstavljajući decu ponosnih majki.

Dodir ruku tvojih delovao je tako nežno,
ali tako pun radosti, podrške i sreće,
i tada sam konačno znao
da moje srce više samo biti neće.

Ti si bila ta! Da baš Ti!
Ti sveta svetlosti,
Ti lepa niti koja spaja javu i san,
Ti prelepa devojko koja ulepšava dan,
Ti nestvarno stvarno malo biće,
Ti koja daješ dugi boje, koja podstiče sreću da niče.

Zbog Tebe se sunce ponovo rađa i ja ponovo dišem,
Zbog Tebe ovu pesmu pišem,
Zbog Tebe se ponovo osećam srećno,
i za to ti hvala, večno.

Gde god da si sada

I ove noći vidim senke, uličnih boja krošnje,
u njima tražim podstrek da zadržim osmeh,
skupljam sećanja, i držim ih čvrsto vezana,
pamtiću te uvek, jer si u srcu večno urezana.

Noći su teške, tada nostalgija oštri bodlje,
nemam štit protiv nje, pa lako me probode,
sve sto sam držao pustim, po papiru prospem,
iako me ostavljaš u suzama, često te zovem u goste.

Laži su proste, teško je reći istinu u oči,
kada nekoga stvarno voliš nikad stvarno ne preboliš,
a pitanja se vraćaju, kao prokelti nameti,
iako odgovor je očigledan, ne pripada savesti
niti zdravoj pameti,
ali možda je to ljubav?
Jednog dana je večna, drugog dana je nosi Dunav,
i posle svega želim da budeš i ostaneš srećna,
i kolko god da boli od zaborava te čuva pesma.

Gde god da si sada, osmehom krasi boje grada,
uživaj dok si mlada, ne misli na sutradan,
ja sam već krenuo dalje, daleko od prošlosti,
ako vidiš me negde, osmehom me počasti.

Možda smo se sreli u pogrešno vreme,
ili je nešto drugo bilo pogrešno,
sada je potpuno nebitno, prihvatio sam da je gotovo,
znaj da vreme sa tobom nikad nije bilo dovoljno,
bilo je to najboljih 6 meseci života,
reći ću ti hvala, jer to je sve što mi je ostalo.

Gde god da si sada, osmehom krasi boje grada,
uživaj dok si mlada, ne misli na sutradan,
ja sam već krenuo dalje, daleko od prošlosti,
ako vidiš me negde, osmehom me počasti.

Poslednja noć sa tobom

Prošla je ponoć. Evo kiše.
Po tamnom nebeskom svodu munje besne,
kao misli moje kroje niti sećanja, sve više,
za sve što čuvam večeras u sebi, grudi su tesne.

Gromovi dolaze. Budni su.
Budni kao moja svest što po mraku vileni,
putevi kojima sam stigao do ovde čudni su,
iako su vodili ka jednoj, jednoj divnoj ženi.

Skrenuo sam sa puta. Nenamerno.
Previše je bila daleko da mi osvetli put,
po mraku sam se gubio i padao, savesno,
ali nikada zbog toga nisam bio ljut.

Pogrešno sam shvaćen. Očigledno.
Zbog toga mi je u suštini najviše žao,
mislila je da ne dolazim, da se ne borim,
a ja sam za nju zvezde sa neba sreće krao.

Usporava. Nema više munja.
Dunuo je vetar, i tišina je opet ljubomorna,
kroz sobu poslednja misao o njoj se šunja,
i odlazi daleko, daleko u neka nevremena.

Stala je kiša. Već je svanulo.
Sunce je progledalo i oblaka više nema,
pogledao sam pored sebe, zatim se osmehnuo,
na njenom mestu sada je druga žena.

Još uvek spava. Neću da je budim.
Uživam, gledam je, slušam, udišem novi dan,
sunce se stidljivo njenom licu nudi,
Ona ga je prihvatila. Shvatam.
Više nikada neću biti sam.

Dok sklapam oči

Ja sam dete koje živi u mislima, ne volim mnogo da pričam,
više volim da govorim prstima, i volim da se sa tobom igram,
lako se kapiramo, pa lako pratim tvoj ritam.

Uživam da te gledam kako spavaš, volim tvoje crte i note,
u odsjaju mesečine sa tvog lica, tako milog pogleda i dobrote
kupam se polako, i sreću oblikujem njome.

Stiskam te u zagrljaj, i nežno mazim tvoju kosu bez mane,
ja... ja ne želim... ja ne želim ovaj trenutak ikada da prestane,
ti i dalje spavaš, nežno uzvraćas zagrljaj, i slike su ponovo stvarne.

Vraćam kroz misli tako lepe slike, slike pune nežnosti i strasti,
Kasno je. Vreme je kurva. I uskoro će napolju tamna zavesa pasti.
Dok sklapam oči molim sunce, ovog jutra, bar malo da zakasni.

Igra

Opet ostadoh nem u svojoj tišini,
pokrivena mirisom tvojim ova je soba,
toplina tvog prisustva polako niz prozor mili,
dok polako udišem vazduh iza propuštenog voza.

Znam. Znam da sam pogrešio trenutak,
da sam uvek kasnio malo za tim snom,
nesvestan onoga što sam imao pored sebe,
svestan šta sam možda zauvek izgubio.

Ipak, nikada se ne zna,
u suštini, život je jedno veliko čudo,
bio je to kada sam te prvi put sreo,
možda me opet krajičkom oka prati budno?

Do tada igra sa tobom još uvek traje,
vatra koja nikada neće prestati da gori,
ne znam šta će se desiti nadalje,
ali znam da nikada neću odustati, koliko god da boli.

Kratka misao o tebi

Ja sam srećan
jer znam da slika sa tobom nikad neće da izbledi,
jer znam da kada se smeješ pogled mi se sledi,
jer se tada stapam sa svetom osećanja srećnih,
kada sam pored tebe od boga osećam se većim,
hajde lezi pored mene, jorgan prave ljubavi ispredi,
pa me pokrij njime
i ponovo, po ko zna koji put, potpuno zaseni.

Sve što želi sada

Ponoć je zaspala, cigareta hvali oblake dima,
pogubno sedi sama, sobu kinji posleratna prašina,
pustila je tek jednu suzu, vatra više ne tinja,
sve sto želi sada jeste jedan vinjak.

Olujom nošeni ljudi, srce poklonila je svima,
poslednje parče su zgazili, pa ga je obuzela boja siva,
na stolu mnogo praznih čaša, kao u grudima praznina,
sve što želi sada jeste jedan vinjak.

Nema više vere u ljubav, dobre ljude odnela je plima,
poslednji plamen sveće zakikota, pak' emocija ispliva,
kratko izroni, al' ruke pune besa, pa je udavi njima,
sve što želi sada jeste jedan vinjak.

Da zaleči rane ne može, ne zna, nema tog lekovitog bilja,
izvuče kuhinjski nož, u vene duboko zari' hladni šiljak,
kapi krvi udariše od tlo, njena glava i telo pođoše za njima,
sve što želi sada jeste jedan vinjak.

Najlepše od tebe

Volim kad se smejemo, obožavam tvoj osmeh,
svaki novi dan sa tobom je novi podstrek,
svaki tvoj zagrljaj me diže do neba u visinu,
ali najlepše je što umemo da delimo tišinu.

Razlog za sreću

Sanjao sam te, ponovo,
i znam da zvuči kao kliše,
ali opet, to nije bio običan san,
to je bio san u kome sam pobedio,
to je bio jedan divan san.

Daleko od toga da nije bilo napeto,
trenuci su odlučivali, stenjao sam od bolova,
čini mi se da sam sebe
čupao iz korova ograničenosti,
i da sam se polako dizao iznad prošlosti poriva.

Nisam odmah znao razlog,
ali čini mi se da sam u tebe gledao
dok se sve to dešavalo uz jak aplauz vetrova
nadjačanih sitnim pljuskovima kiše,
koja mi je kao kamenje udarala o lice,

to su bile moje misli, čini mi se.

Sve mi je još uvek mutno u glavi,
srce i dalje lupa od proživljenog u toj noći,
ali u jedno sam siguran i sećam se jasno,
gledao sam u dijamante na nebu
gledao sam u razlog za sreću - u tvoje oči.

Zato sam i uspeo da pobedim sebe,
ili sada već starog sebe, može se reći,
imao sam preveliku želju da te stignem,
da te uhvatim, i zaglim nikad jače
da više nikada nećeš morati da zaplačeš.

Korovi su odustali. Vetrovi su odustali.
Kiša je otišla da traži negde spas.
Ti si nestala pre nego što sam te stigao, naravno,
ali bio sam srećan, jer sam konačno saznao
šta je odavno trebao da znam.

Epilog

Naći ću te

Naći ću te! Veruj mi!
Samo mi je potrebno još malo vremena,
da protresem svoj zaspali um čemerni,
i zapalim slike iz prošlosti nemira.

Naći ću te! Veruj mi!
Nećemo znati ni kako smo došli do tog mesta,
srešćemo se na najčudnijem mestu na Zemlji,
na prvi pogled znaćemo šta nam se sprema.

Naći ću te! Veruj mi!
Pozvaću te da sa mnom ideš na festival,
skakaćemo i ludovati do besvesti u noći,
tek u zoru ćemo zagrljeni pronaći malo mira.

Naći ću te! Veruj mi!
Imaćeš najlepše lice na ovome svetu,
zavideće ti vasiona, sunce i zvezde
što tvoja lepota leči svako sivilo i bedu.

Naći ću te! Veruj mi!
Razbuktaćemo veliki plamen strasti,
volećemo svaki dodir nežnosti,
zajedno ćemo od sreće sjati u tami.

Naći ću te! Veruj mi!
Ljubićemo se kao da nismo nikada do sada,
čuvaćemo jedno drugo kao latice ruža,
kao med na dlanu, pčelinjeg najdražeg dara.

Naći ću te! Veruj mi!
Uživaćemo u medjusobnoj zabavi, u našem malom stanu,
na nas neće uticati mišljenja i kritike ograničenja,
uzajamna energija će nas držati u našem malom raju.

Naći ću te! Veruj mi!
Ne znam da li ćeš biti crnka, brineta ili plava,
ne znam koliko ćeš morati da čekaš,
jedino znam da bićeš ona prava.

Naći ću te! Veruj mi!
Samo mi je potrebno još malo vremena,
da protresem svoj zaspali um čemerni,
i zapalim slike iz prošlosti nemira.

Sadržaj:

Posveta	2
Umesto uvoda – Ivo Andrić "Žeđ"	3
Sećanja	4
Jednoj dami	5
Do poslednjeg dana	6
Nekada	8
Bez odgovora (o sebi)	10
Zauvek sam	11
The day I am waiting for	12
Sve je igra	13
Čudo – ti si ta	14
Gde god da si sada	16
Poslednja noć sa tobom	18
Dok sklapam oči	20
Igra	21
Kratka misao o tebi	22
Sve što želi sada	23
Najlepše od tebe	24
Razlog za sreću	25
Epilog - Naći ću te	27
Sadržaj	29

Mladen Milutinović Đomla

Rođen u Zaječaru, 23. novembra 1989.g. Poezijom i uopšte pisanjem počinje da se bavi početkom 2004. godine kada odlazi u Beograd i upisuje Železničku tehničku školu. U početku piše tekstove inspirisane pesmama metal i rok bendova. Medjutim, kroz srednju školu, i kasnije fakultet, prolazi kroz različite uspone i padove u ljubavi, što će kasnije dovesti do početka njegovog pisanja poezije inspirisane pesmom Ive Andrića „Žeđ“ 2010. godine. Od 2010. do 2013. piše 17 pesama, uglavnom ljubavne tematike, što najzad objedinjuje u knjigu pesama „Naći ću te“ krajem 2013. koja je u samo-izdanju autora videla svetlost dana na zvaničnoj internet stranici knjige.

Trenutno studira Visoku železničku školu u Beogradu, piše svoj prvi roman, koji će biti izdat krajem sledeće godine, a pored poezije bavi se hip-hop muzikom i pisanjem tekstova za različite rok bendove njegovih prijatelja.

MLADEN MILUTINOVIĆ ĐOMLA – NAĆI ĆU TE ©
Pesme, Zaječar 2013.

...

Autor izdanja: Mladen Milutinović
Lektor: Filip Milosavljević
Dizajn: Mladen Milutinović,
i dobri ljudi sa deviantart.com

Tom prilikom zahvalnost sledećim autorima čije su slike korišćene:
zindy (korice), insaferablea, nemiti, poisoncupcakexp, Senko_Wakimarina, waltzing_mice, i parisforlovers.

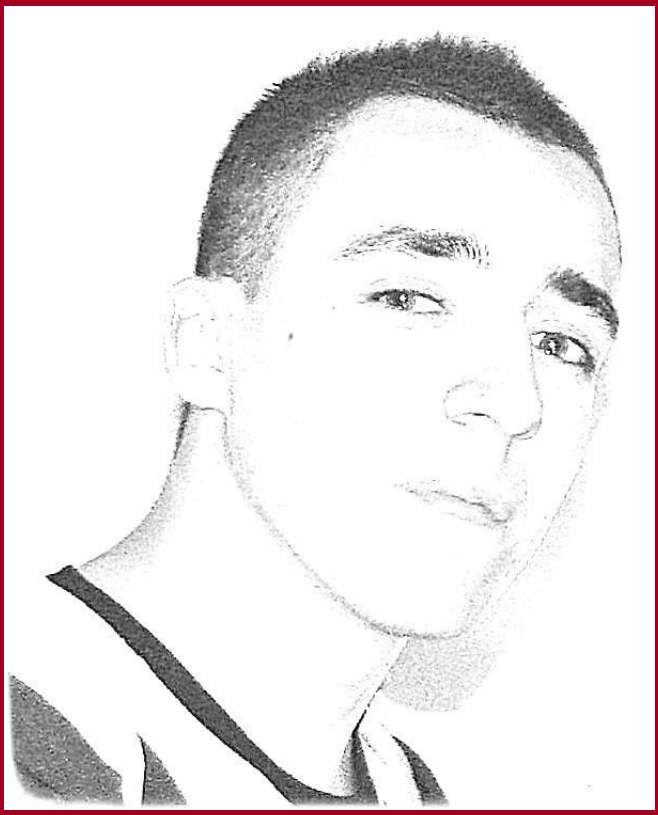
...

Ovo je internet verzija knjige i besplatna je za preuzimanje.

Svaki komentar, sugestija, kritika ili podrška su dobrodošli.
Njih možete poslati:
- na email adresu autora:
razbijac89@gmail.com
- na facebook stranici autora:
https://www.facebook.com/razbijac89 (Jamal Malik)
- na facebook stranici zvanične promocije knjige:
Mladen Milutinović Đomla – Naći ću te (fan page)

Sva prava zadržana ©Mladen Milutinović Đomla.

Ove pesme su delo autora Mladena Milutinovića, i svaka neovlašćena distribucija, kopiranje, štampanje, prodaja ili bilo kakva zarada nastala prodajom ove knjige ili bilo kakvo prisvajanje tekstova, delova tekstova, ili celih pesama od strane trećih lica podleže pod Krivični zakon Republike Srbije – Zaštita intelektualne svojine.

Pesme

Zaječar, 2013.